

Šeltnamė epekts

Tuo uora tvonkoms i tērštoms – kāp babūnēs kisielis.
I saule vēs svēlēn vuos tik iš patala kielos.
Kvapūn prisigierē laukā sumērgieje apsvaigē.
Kap šlouta nošlouta ba debēsēis pletas padongē.
Ont dūšēs kažkuo neramu: ta tvonka na priš gera,
Rēk šeina šuvežtē, vo ratā neteptē, išklerē.
Je je, jau i debesis lēp iš pradžiūvosē mēška,
Kap grībs dīgst ē pletas i šuonus po bēški, po bēški.
Veiziek, jau sodrēska! Kap boilis galingā užreitēs
Ragus norēsnuojē par balzgana dongu. Iš peitu
Ē vies atplazdiejē kažkuoks karštakuošis ibēzēs.
Griebiejoms striokus sējuonus pakēlnuojē. Vaikieza
Akēs išspruogēnē kikentē ē joukteis pradiejē.
Vo viesols par pasielius, šeina sukrauta nuējē
Blaškydams ē raudams, ē lēnkdamus medius pri pat žemēs.
Prēpluojē pri kronta ons valti – žvejīs veiz nostebēs.
Pakielēs soluopīta stuoga kap vagēs ilinda
I daržēnēis seinas sopīkēs paportē galingā,
Sosoka i grožta vēštas so pakluodiem ē smieliu,
Ē ton kodakavēma staigē i dongu iškielē.
Perkūnejēs debēsius žaibs jiemē raišiuot pri miediu
Melsvas ugnēis pontēs. Vo medē sustinga ba žada
Ē lauk, katram spērs par karštius paēlsiejēs dondolis,
Švenēnēs garās vēsa dongu ē žemē užgolēs.
Gretiau jau atsēleip i žaibus dondiejiems ē griausmus.
Akēs tēj žaibā jau gadēn, tonkē varsta ligi skausma.
Bēldiejēms ērgē sosēlējūtē i vēina jau bonda,
Sodrebēn žemelē – i kon basakīt – stēkla longē,
Kap vuokīti – rusa karē ka bēldiejē, dunksiejē,
Kap kūlē i kobela dogna, kol kars napraējē.
Kelissīk perkūns jau ispīrē a mediou, a truobā,
Novējē no telediežies apsēkriuokosēs buobas.
Anas nabagēs graudēna vargā Marisuolēs,
Vo spīrē perkūns i ton diežē ē vēskas prapoulē.

Gerā da, ka nomū tas žaibs neužkūrē. Kaimīnou
Jok uždegē staldi, bet vīrā kāpmat užgesēna,
Užpīlē su vondēniu. Sāka, ka gaisra no žaiba
Geriausē užlētē so pēinu, smatuona nograibius.
Tik gaila bondīt napabondē: nabova ni vēina,
Kas išmintē pruotieviu būtu žēnuojēs, kāp der,
Galiejē ē rūgpeini pēltē, jok natrūkst mums tuo gera:
Ni dout, ni pardout, ni i traktuoriu pēlt kap salerka,
Nabžēna žemaitis, a jouktēis, a keiktēis, ar kriuoktē.
Vo jeigo ē soperk – už kēbēra pēina geriaus
Alaus boteloka nopērksi – teik cēntu tagausi.
Mon tēp badūmuojēt jau debesīs staige praplīša,
Vondou, ledā krēta, nopluovē ē parmerkē vēskon.
Žaibūn apšveisti lašā krēta kap švēntas ognelēs –
Paveikslē matiau – ka apaštālā džiaugies ba gāla.
Tep davē pīluos vēsa valonda, gal ē posontras,
Plaukā pasēšiaušē iš baimēs, vo eso jok kontrus.
Po tam laumē joustā išskalbosi pasēkabēna.
Gražo paveizietē, kas gruoži šērdēm īr pažēnēs.
Gražoma ta gražo, tik kas iš tuo vargšou žmuogeliou,
Ka veizint i pasieliūs ašaras krint, šērdi gel?
Po vondēniu dinga boruokā ē bolvēs, mēiželē.
Tas puotvīnis šēina lonkuos vēš karklīnu iškielēs,
Noplokde kanalās ē upiem. A kas būt galiejēs
Pamēslīt, ka akmēnius sruovēs pradies rētēnietē.
Iškrēta jok mienesē norma, tad kuo ē nuorietē...
Par radējē sakē, ka puotvīnis nomus užlējē,
Šonis ē katēs – vo ē žmuonēs ont stuogu stoviejē.
Ka klimats pageda – dabā jau ē dornius sopront:
Žēima vēs onkstēsne, pavasarē vieliau prašvint.
Vo muokīti šnek: atšēlēms prasēdiejē kap sīkis,
Ledā grēt ištērps, vēsa žemē apsēms – tik laikīkēs.
Tam reiškiniou šēltnamē epekta varda jau davē.
Bet kuožnus žemaitis privala turiet galva sāva.
Ē monēj tēp ruoda: jau ledmētis parslenk no šiaurēs,
Vo šēltnamē epekts – tik jouks ē prasčiuokams apgaulē.